

Arrest

**nr. 38 198 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 maart 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 16 maart 2009 wordt verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.2 Op 20 april 2009 vraagt de raadsman van verzoekster via een aangetekend schrijven om de asielaanvraag in België te behandelen met toepassing van de humanitaire clause zoals vervat in artikel 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-verordening).

1.3 Op 7 mei 2009 vraagt verweerder aan de Poolse autoriteiten om de overname van verzoekster aangezien Polen in toepassing van de Dublin-verordening van 15 juni 1990 verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

1.4 Op 12 mei 2009 weigeren de Poolse autoriteiten de overname van verzoekster maar aanvaarden de overname van haar twee minderjarige kinderen. Op 8 oktober 2009 wordt ook de overname van verzoekster aanvaard.

1.5 Op 30 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf om medische redenen met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.6 Op 29 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 14 en art 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 05/03/2009 blijkt dat betrokkene twee dochters, N.A. en N.S. in Polen asiel hebben aangevraagd. Op 02/02/2009 hebben zij in Polen een asielaanvraag ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 22/05/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van beide dochters op basis van art. 16.1.e van de Dublinverordening. Voor betrokkene zelf is er geen Eurodac-hit. Tijdens een interview bij dienst Vreemdelingenzaken op 16/03/09 heeft betrokkene verklaard dat zij wel via Polen het Schengengebied is binnengereisd (op 10/02/09) maar er geen vingerafdrukken heeft laten nemen noch asiel heeft aangevraagd. Op 08/10/2009 gaven de Poolse autoriteiten hun akkoord tot overname van betrokkene op basis van art. 14 van de Dublinverordening.

Betrokkene verklaart dat haar twee dochters, samen met de broer van haar man, op 29/01/09 vanuit Dagestan via Brest naar Polen zijn gereisd. Ze beweert dat haar dochters vervolgens door haar neef A. R. in Polen werden opgevangen. Betrokkene verklaart zelf op 31/01/09 vanuit Dagestan via Oekraïne naar Polen te zijn gereisd om haar dochters te vervoegen. Ze verklaart dat zij samen met haar dochters op 01/03/09 Polen heeft verlaten en naar België is gereisd. Betrokkene heeft samen met haar twee dochters Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 05/03/2009 asiel vroegen bij dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verklaart dat zij naar België is gekomen omdat een andere dochter van haar, P. hier woont en zij heeft daarnaast geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene's dochter P.N. is erkend vluchteling in België en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit verworven. Het aangehaalde familielid in België is meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Betrokkene leeft bovendien naar eigen zeggen reeds acht jaar gescheiden van hogervermelde dochter. Het contact dat eventueel tussen betrokkene en deze dochter bestond, kan ook op eenzelfde manier worden voortgezet indien betrokkene's asielaanvraag in Polen wordt behandeld. De afhankelijkheid van betrokkene van de hulp (financieel, medisch...) van dit familielid in België is eveneens niet bewezen. Betrokkene heeft naast deze dochter P.N. geen melding gemaakt van andere familieleden in België. Ze verklaart wel een zus te hebben in Duitsland, A.A., alsook een neef in Polen, de hogervermelde A.R.. Ook deze familieleden behoren niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat ze emotioneel zwak is en hiervoor kalmeringsmiddelen neemt. Ze beweert ook problemen te hebben met haar schildklier. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat haar medische conditie een verblijf in België behoeft en betrokkene zou verhinderen om te reizen. Op 30/06/2009 werd een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend voor de psychologische problemen waaraan

betrokkenes dochter A. zou lijden. Deze aanvraag tot verblijfsmachtiging werd op 27/10/2009 ongegrond verklaard. In de beslissing aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd bevestigd dat in Polen de nodige medische zorgen kunnen verstrekt worden.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Bijgevolg moeten de bovengenoemde persoon en haar dochters N.A. en N.S. het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid.“

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekster *“de kosten ten laste te leggen van de tegenpartij”*. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de kosten ten laste van verweerder kan leggen. Het verzoek van verzoekster daartoe wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in het enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3, §2 van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 (Dublin-verordening), van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel omdat verzoeksters raadsman per aangetekend schrijven van 20 april 2009 verweerder heeft verzocht om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-verordening, dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het aangetekend schrijven waardoor verzoekster niet kan weten of er rekening werd gehouden met dit stuk, dat verzoekster bovendien melding heeft gemaakt van de psychologische problemen van haar dochter en het feit dat er een medische opvolging noodzakelijk is, dat indien verweerder deze problemen niet voldoende acht om een verblijfsvergunning te geven op basis van medische redenen dit niet betekent dat hij er geen rekening mee moet houden in het kader van de asielprocedure en de humanitaire clausule, dat ook het UNHCR in de ‘Guide des procédures et critères’ stelt dat rekening moet worden gehouden met het subjectief element van de vrees bij de beoordeling van de vrees voor vervolging en er tevens rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid van de asielzoeker, dat verweerder hieromtrent niet voldoende motiveert, dat de bestreden beslissing zich minstens ten dele baseert op de negatieve beslissing in het kader van de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat deze beslissing zal worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hierdoor niet als basis kan dienen voor de motivering van de bestreden beslissing, dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden aangezien verweerder geen afweging heeft gemaakt van al de verschillende elementen “tezamen” die door verzoekster werden ingeroepen, met name het verblijf in België van haar dochter die erkend politiek vluchteling is en de psychiatrische problemen van haar andere dochter, dat de bestreden beslissing derhalve niet voldoende wordt gemotiveerd.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 § 2 Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 (Publicatieblad van de Europese Unie, 25.02.2003, L 50/1) (hierna “Dublin-verordening”). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de asielaanvraag van verzoekster, maar dat Polen hiervoor verantwoordelijk zou zijn;

Dat erop dient te worden gewezen dat de raadsman van verzoeker per aangetekend schrijven van 20 april 2009 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gevraagd dat toepassing zou worden gemaakt van artikel 15 van voormelde Dublin-verordening, en dit omwille van de redenen die in dit schrijven werden aangehaald;

Dat de raadsman van betrokkene vaststelt dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier melding wordt gemaakt van een dergelijk schrijven van de raadsman of van de specifiek erin geuite vraag om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-verordening;

Dat dit een stuk betreft dat aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt méér dan zes maanden voor het nemen van de bestreden beslissing; Dat het aangetekend werd verstuurd met de vraag om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin verordening;

Dat het niet vermelden van het bestaan van dit schrijven een gebrek in de motivering is, aangezien het om een stuk gaat dat werd neergelegd in het kader van de procedure;

Dat verzoekster derhalve niet kan weten of er rekening werd gehouden met voormeld stuk;

Dat dit een fundamenteel gebrek uitmaakt van de beslissing, die niet a posteriori kan worden rechtgezet;

Dat dit middel voldoende is om te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing;

2.

Overwegende dat verzoekster melding heeft gemaakt van zware psychologische problemen van haar dochter A. en het feit dat er een opvolging noodzakelijk is;

Dat de manifeste vraag van verzoekster dat België aansprakelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag eveneens mee in het licht moet worden beoordeeld van de toestand van verzoekster en diens dochter;

Dat de dienst Vreemdelingenzaken perfect op de hoogte was van het feit dat er een aanvraag tot medische regularisatie werd ingediend; dat er zelfs melding van werd gemaakt in de bestreden beslissing;

Dat de aanvraag en de stavingstukken derhalve volledig gekend waren door tegenpartij;

Dat indien volgens de dienst Vreemdelingenzaken deze problemen niet voldoende waren om aan verzoekster een verblijfsvergunning op basis van medische redenen toe te kennen, dit nog niet ipso facto betekent dat hiermee helemaal geen rekening moet worden gehouden in het kader van een andere procedure, zijnde de asielprocedure en de mate waarin op basis van voormeld element België had moeten beoordelen of zij zich niet bevoegd zou moeten verklaren volgens de humanitaire clausule;

Dat het UNHCR in de Guide des Procédures et Critères stelt in paragrafen 40 en 41 dat een belangrijk deel van de beoordeling van de vrees voor vervolging de analyse is van het subjectief element van de vrees;

Dat hierbij eveneens wordt aangehaald dat er rekening moet gehouden worden met de persoonlijkheid van de asielzoekster, alsmede met verschillende elementen zoals daar zijn de psychologische toestand, de situatie van de familie etc.;

Dat de tegenpartij niet voldoende heeft gemotiveerd waarom het geheel van de door verzoekster ingeroepen problemen in combinatie met het feit dat haar dochter lijdt aan een psychologische aandoening die dermate ernstig is dat deze werd bestempeld door de ambtenaar geneesheer van de dienst Vreemdelingenzaken bij het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen werd bestempeld als zijnde “een reëel risico in(houdt) voor fysieke integriteit van de betrokkene indien ze niet adequaat behandeld wordt”, (zie beslissing in bijlage);

Overwegende dat bovendien dient te worden gesteld dat verzoekster een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring heeft ingediend tegen voormelde beslissing;

Dat er dient te worden gewezen op het feit dat, in de mate dat deze beslissing zich minstens ten dele baseert op de negatieve beslissing die werd genomen in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen op basis van artikel 9 ter van Vreemdelingenwet, beslissing waarvan zij de nietigheid vordert in het kader van een andere procedure, de bestreden beslissing niet op correcte wijze werd gemotiveerd aangezien zij minstens ten dele gebaseerd is op een beslissing waarvan verzoekster staande houdt dat deze dient te worden vernietigd;

Dat een beslissing die zal worden vernietigd door Uw Raad (inzake artikel 9ter) niet als basis kan dienen voor de motivering van andere beslissing (bijlage 26 quater);

3.

Overwegende dat blijkt uit de bestreden beslissing dat de Belgische overheid het redelijkheidsbeginsel heeft overschreden bij het nemen van voormelde beslissing;

Dat duidelijk blijkt dat de tegenpartij geen echte afweging heeft gemaakt van de verschillende elementen tezamen die door verzoekster werd ingeroepen om een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) te nemen;

Dat verzoekster heeft ingeroepen dat zij naar België wenste door te reizen en dat hier haar asielaanvraag zou worden behandeld omdat haar dochter, in België erkend politiek vluchteling, hier woont;

Dat er bovendien melding werd gemaakt van de psychiatrische problemen van haar Dochter A.;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden door de bestreden beslissing te nemen;

Overwegende dat derhalve de bestreden beslissing niet op voldoende wijze wordt gemotiveerd;”

3.2 In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift. “Deze middelen dienen als integraal hernomen te worden beschouwd”.

3.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke

motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 14 en 16.1^e van de Europese Verordening 343/2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met het schrijven van haar raadsman op 20 april 2009 en het verzoek om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-verordening stelt de Raad het volgende vast in de bestreden beslissing: *"Betrokkene verklaart dat zij naar België is gekomen omdat een andere dochter van haar, P. hier woont en zij heeft daarnaast geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.*

Betrokkenes dochter P.N. is erkend vluchteling in België en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit verworven. Het aangehaalde familielid in België is meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Betrokkene leeft bovendien naar eigen zeggen reeds acht jaar gescheiden van hogervermelde dochter. Het contact dat eventueel tussen betrokkene en deze dochter bestond, kan ook op eenzelfde manier worden voortgezet indien betrokkenes asielaanvraag in Polen wordt behandeld. De afhankelijkheid van betrokkene van de hulp (financieel, medisch...) van dit familielid in België is eveneens niet bewezen. Betrokkene heeft naast deze dochter P.N. geen melding gemaakt van andere familieleden in België. Ze verklaart wel een zus te hebben in Duitsland, A.A., alsook een neef in Polen, de hogervermelde A.R.. Ook deze familieleden behoren niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening." In fine van de beslissing besluit verweerder dat een behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 15 van de Verordening derhalve niet aan de orde is. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift blijkt uit de motivering van de beslissing dat er wel degelijk rekening is gehouden met het verzoek om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-verordening omwille van het feit dat verzoeksters dochter, die het vluchtelingenstatuut heeft verkregen, in België verblijft en antwoordt verweerder uitvoerig waarom er geen toepassing wordt gemaakt van het verzoek om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-verordening.

Artikel 15 van de Dublin-verordening bepaalt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

Uit artikel 15 van de Dublin-verordening blijkt bijgevolg dat de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (in casu België) op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van betrokkene kan behandelen mits toestemming van betrokkenen. Uit de motivering van de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het dossier, blijkt niet dat de Poolse autoriteiten de Belgische staat hebben verzocht om behandeling van de asielaanvraag van verzoekster of haar minderjarige kinderen doch blijkt in tegendeel dat de Poolse autoriteiten op 8 oktober 2009 hun akkoord tot overname van betrokkenen op basis van artikel 14 van de Dublin-verordening hebben gegeven. Verweerder is niet gebonden door het verzoek van verzoekster om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-verordening. In de mate waarin verzoekster de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-verordening stelt de Raad vast dat genoemde artikel niet geschonden kan zijn, nu dit artikel enkel betrekking heeft op een verzoek door een andere lidstaat en nu daarvan in casu geen sprake is. Dit artikel voorziet met andere woorden geen keuzemogelijkheid in hoofde van de asielzoeker. Bovendien blijkt uit de beslissing waarom verweerder niet wenst in te gaan op dit verzoek van verzoekster. Het hoger geciteerd motief in de bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster stelt dat zij eveneens heeft verwezen naar de psychologische problemen van haar dochter waarvoor medische opvolging noodzakelijk is, stelt de Raad in de bestreden beslissing het volgende vast: *“Op 30/06/2009 werd een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend voor de psychologische problemen waaraan betrokkene dochter A. zou lijden. Deze aanvraag tot verblijfsmachtiging werd op 27/10/2009 ongegrond verklaard. In de beslissing aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd bevestigd dat in Polen de nodige medische zorgen kunnen verstrekt worden.”* Verzoekster ontkent niet dat de aanvraag tot verblijf om medische redenen op 27 oktober 2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard maar verwijt verweerder geen rekening te houden met deze elementen bij *“de beoordeling van de vrees voor vervolging”* zoals voorgeschreven door het UNHCR. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt. De Belgische autoriteiten dienen met toepassing van artikel 14 en 16.1.e van de Dublin-verordening niet over te gaan tot een onderzoek van het asielrelaas en bijgevolg geen beoordeling te maken van de ‘vrees voor vervolging’. Het verwijt dat verweerder geen rekening houdt *“met verschillende elementen zoals daar zijn de psychologische toestand, de situatie van de familie etc.”* bij de beoordeling van de vrees voor vervolging, mist feitelijke grondslag. In de mate verzoekster verweerder verwijt geen rekening te hebben gehouden met de verschillende elementen bij het beoordelen *“of zij zich niet bevoegd zou moeten verklaren volgens de humanitaire clausule”* verwijst de Raad naar hetgeen reeds hierboven is besproken met name dat de toepassing van artikel 15 van de Dublin-verordening dient verzocht te worden door een andere lidstaat en geen keuzemogelijkheid voorziet in hoofde van de asielzoeker.

Verzoekster stelt dat de beslissing van 27 oktober 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, niet als basis kan dienen voor de motivering van de bestreden beslissing aangezien de beslissing van 27 oktober 2009 “zal

worden vernietigd door Uw Raad". Uit arrest nr. 38 197 van 4 februari 2010 blijkt dat de beslissing van 27 oktober 2009 niet is vernietigd waardoor dit onderdeel van het middel eveneens feitelijke grondslag mist.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe staat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan, rekening houdende met het hierboven gestelde, dat de feitelijke vaststellingen van verweerder niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die hij hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Bijgevolg maakt verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoekster in het middel de schending aanvoert van artikel 3, §2 van de Dublin-verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit voormeld artikel en beginsel schendt. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN